

126

Av hvem? E
 Når?
 Til hvem? 115354
 20/4. 1943 Rn

Den norske presse forsøker å gi det utseende av at det rår en slags alminnelig enighet om riktigheten av den norske legende om Norges fortsatte krig etter å ha kapitulert, og at det bare er et slags forskrudd mindretall som hevder noe annet. En ting er at den samme presse år etter år har hjernevasket den norske almenhet slik at svært mange ingen annen mening har enn dette skrevne ord, men heldigvis synes flere og flere, spesielt blant ungdommen, å våkne opp av dvalen.

Rett som det er gir en eller annen av de gamle "heimefrontfolk" lyd fra seg - onde lyder som regel og forsøker å holde den gamle hets og den gamle løgn vedlike, men det finnes også folk som dengang sto på den annen side som er ærlige nok til å innrømme de faktiske forhold. Spesielt gjelder dette en del av de nordmenn som dengang kjempet på britisk side i verdenskrigen. Vi har fått mange sympatierklæringer fra slike folk i den senere tid. De har gitt uttrykk for at slik situasjonen er nå i verden med usikkerhet, oppløsning og fare for nasjonal utslettelse må alle gode krefter stå sammen og slå en strek over det som var. De respekterer fullt ut den innsats så mange nordmenn gjorde på tysk side i kampen mot bolsjevismen på samme måte som de mener at disse frontkjempere også forstår den innsats de ut fra sine forutsetninger gjorde på britisk side.

Vi har bl.a. snakket med en løytnant fra Royal Air Force (RAF), en nordmann som sier at han naturligvis hele tiden har vært klar over at han var deltager i verdenskrigen som britisk frivillig. Etter å ha satt seg inn i kapitulasjonsavtalen og all den andre massive dokumentasjonen mener ~~sikkert~~ han at det heller ikke kan herske noen tvil om at Norge som stat gikk ut av krigen i og med Trondheimsavtalen av 10. juni 1940.

Man vil forstå at vi i et land som Norge hvor det hersker en brutal meningsterror på dette område - jfr. de infame personlige angrep på Ralph Hewins - for tiden ikke vil oppgi vår kildes navn. Han har imidlertid også overfor norske politikere gitt klart uttrykk for de samme tanker, så de informerte vi å vite hvem det gjelder. Men la oss kalle ham B. foreløpig.

Og B. gir oss altså denne beretning om sin krigsinnsats:

Jeg dro også i "Vesterveg" og kom høsten 1941 til Shetland. Etter en ukes opphold i Lerwick gikk turen via Aberdeen til London. Denne del av turen skjedde under eskorte av britiske soldater, idet vi alle ble betraktet som politiske flyktninger. Dett er hevet over enhver tvil.

Fra Kings Cross Station ble vi alle - fortsatt under eskorte - i busser bragt til Royal Victoria Patriotic School, hvor jeg tilbragte 10 dager. I denne tid ble jeg underkastet 3 forhør. Da jeg alltid har vært interessert i å finne ut mest mulig, fikk jeg forklart at fra det tidspunkt de engelske myndigheter bestemte ville jeg bli sloppet fri og fra det tidspunkt bli betraktet som #frivillig i de engelske styrker. Det synes derfor hevet over enhver tvil at de engelske myndigheter hadde kjennskap til kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940.

Jeg gjør i denne forbindelse oppmerksom på militæravtalen av 28.5.1941 mellom eksilregjeringen og de britiske myndigheter.

Den er underskrevet av Trygve Lie og Anthony Eden og i Appendix IV om jurisdiksjon over medlemmer av de norske væpnede styrker heter det bl.a. i Article 3:

"Forbrytelser som gjelder mord, drap og voldtekt skal pådømmes utelukkende ved United Kingdoms sivilretter."

I Article 7 heter det:

"Når medlemmene av de norske land, sjø og luftstyrker tjenestgjør i noe område utenfor United Kingdom som er underlagt myndigheten til the Government of the United Kingdom skal uttrykket "United Kingdom" i forbindelse med disse medlemmer bety dette område."

Efter dette synes det klart ~~at~~ for samtlige i eksilregjeringen at nordmennene var der som politiske flyktninger, og at det intet hadde med normal krigføring å gjøre.

I denne forbindelse vil jeg minne om general Fleischers tragedie - et simpelt politisk drap og intet annet. Jeg hadde - selvsagt - ikke kjennskap til nevnte militæravtale på dette tidspunkt.

Vel, efter mitt opphold på skolen meldte jeg meg til tjeneste i flyvåpnet og hadde i slutten av november måned den store glede å hilse på Ole Reistad. Dermed var det hele igang for mitt vedkommende.

Når jeg har nevnt general Fleischers navn, så vil jeg gjerne si at jeg også hadde gleden av å få hilse på ham, nemlig i første halvdel av september måned 1942. Jeg kjente jo til hans innsats i Nord-Norge og vider var jeg på det tidspunkt også kjent med hans ~~overføring~~ "overføring" til Lunenburg, Nova Scotia. Det var tydelig for oss alle at det var en meget bitter mann vi hadde for oss.

Mitt møte med ham fant sted på "Vesle Skaugum" - et feriesenter. Jeg for min del var på vei tilbake til England efter foreløpig endt utdannelse i Canada.

~~Det var~~ En ting var å fly om natten i Canada hver alt var opplyst, noe annet å ~~fly~~ foreta det samme i England - under krig.

Så viser jeg til militæravtalen med USA av 28.8.1942, som omhandle Island og Jan Mayen. Det er heller intet i denne avtale som tyder på at Nygaardsvold og hans feller var for krigførende å regne.

Så kommer vi frem til avtalene av 16.5.1944, som i klart språk forteller at Norge gikk fra en tysk okkupasjon til en alliert.

Vi som tilhørte Royal Air Force var hele tiden under britisk jurisdiksjon. At vi var frivillige i RAF må da være klart for alle som har evnen til å huske. Men alt skulle holdes skjult av hensyn til eksilregjeringen Nygaardsvolds noe falmete ~~premis~~ prestisje.

Et naturlig spørsmål er: hvorfor ble samtlige av de nevnte avtaler først offentliggjort i 1950? Selv var jeg i besiddelse av avtalen av 16.5.1944 ved juletid 1946. Innen påske 1947 hadde jeg samtlige i sin fulle ordlyd.